

Sygn. akt I ACa 43/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Paweł Rygiel (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Baran SSA Anna Kowacz-Braun
Protokolant:	Iwona Mrazek

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2021 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa J. O., R. O., A. P. i Ł. O. – jak następców prawnych B. O. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej(...) w W. (poprzednio (...) S.A. w W.)

o zapłatę zadośćuczynienia

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 12 lutego 2018 r. sygn. akt I C 935/17

1. uchyla zaskarżony wyrok w części zasądzonych w punkcie I ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 75 000 zł za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 4 października 2016 r. i w tym zakresie postępowanie umarza;

2. oddala apelację powodów;

3. nie obciąża powodów kosztami postępowania apelacyjnego.

SSA Barbara Baran SSA Paweł Rygiel SSA Anna Kowacz-Braun

sygn. akt I ACa 43/21

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 kwietnia 2021 r.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy:

- zasądził od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz B. O. (1) kwotę 105 000,00 zł, a w tym: kwotę 75 000,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, 5 000,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 maja 2017 r. do dnia zapłaty, kwotę 25 000,00 zł płatną w terminie do dnia 18 lutego 2018 r. wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek uchybienia terminowi płatności (pkt I);

- ustalił odpowiedzialność (...) S.A. z siedzibą w W. za szkody mogące powstać w przyszłości u powoda B. O. (1), a pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem zaistniałym w dniu 30 czerwca 2016 r. (pkt II);

- oddalił powództwo w pozostałej części (pkt III);

- zasądził od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz B. O. (1) kwotę 7132,03 zł tytułem kosztów procesu (pkt IV);

- nakazał pobrać od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Kielcach) kwotę 2093,25 zł tytułem kosztów sądowych (pkt V);

- odstąpił od obciążania powoda kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa w rozszerzonej części (pkt VI).

Sąd I instancji ustalił, iż w dniu 30 czerwca 2016 r. doszło do wypadku samochodowego, w którym uszkodzeń ciała doznał powód B. O. (1). Sprawca zdarzenia miał zawartą ze stroną pozwaną umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, potwierdzona polisą nr (...).

Sąd przytoczył okoliczności związane z leczeniem powoda. Wskazał, że w wyniku zdarzenia powód doznał obrażeń w postaci złamania szyjki i krętarza większego kości udowej prawej, złamania wieloodłamowego trzonu kości udowej prawej, złamania rzepki prawej, złamania części bliższej kości piszczelowej prawej, złamania żeber od III do VII po stronie prawej oraz otarcia i stłuczenia głowy. Powód przeszedł operacje polegającą na repozycji i stabilizacji złamania kości piszczelowej prawej, zespoleniu złamania rzepki prawej, repozycji i zespolenia złamania kości udowej gwoździem śródszpikowym. Od dnia wypadku powód był chorym leżącym, następnie od dnia 7 listopada 2016 r. powód rozpoczął pionizację i chodzenie o balkoniku. Ze względu na liczne złamania oraz dużą ilość materiału zespalającego w prawej kończynie dolnej nie stosowano rehabilitacji.

Uszczerbek na zdrowiu powoda powstały w wyniku wypadku z dnia 30 czerwca 2016 r. z punktu widzenia specjalisty z zakresu ortopedii i traumatologii narządu ruchu wynosi 78%.

Powód nadal odczuwa negatywne skutki obrażeń doznanych w wyniku wypadku, nie powrócił do stanu zdrowia sprzed zaistnienia zdarzenia. U powoda utrzymuje się brak zrostu w obrębie trzonu kości udowej prawej, deformacja i zrost po złamaniu kości piętowej prawej, znaczne ograniczenie ruchomości prawego stawu biodrowego, kolanowego prawego i skokowego prawego, upośledzenie funkcji podpórczej kończyny dolnej oraz dolegliwości bólowe prawego stawu kolanowego, pięty prawej i stopy prawej. Wadliwy zrost prawej kości piętowej oraz brak zrostu kości udowej są spowodowane rozległością pierwotnego uszkodzenia, nie wynikają z błędów medycznych.

Na skutek obrażeń doznanych w wypadku, w tym przede wszystkim ze względu na utrzymujący się brak zrostu kości udowej prawej, powód porusza się obecnie o balkoniku, wymaga prowadzenia oszczędzającego trybu życia oraz kontroli lekarskich i dalszych badań celem oceny zmian w jego stanie zdrowia. Duża ilość materiału zespalającego w prawej kończynie dolnej stanowi przeciwwskazanie do przeprowadzania większości zabiegów fizjoterapeutycznych. Obecny stan stwierdzony u powoda jest wskazaniem do dalszego leczenia nakierowanego przede wszystkim na uzyskanie zrostu uda prawego, w tym również poprzez leczenie operacyjne, a w dalszej kolejności na poprawie funkcji chodu.

Rokowania co do stanu zdrowia powoda są niekorzystne. Powód może wymagać leczenia operacyjnego ze względu na utrzymujący się brak zrostu kości złamania trzonu kości udowej prawej. Nadto ze względu na złamania rzepki i nasady bliższej kości piszczelowej rozwijać się będą zmiany zwyrodnieniowo- zniekształcające prawego stawu kolanowego, czego konsekwencją będzie upośledzenie funkcji tego stawu. Nieprawidłowe wygojone złamanie prawej kości piętowej

z jej zniekształceniem doprowadzi do rozwoju zmian zwyrodnieniowych prawego stawu skokowego, upośledzenia jego funkcji z zespołem bólowym. Powyższe skutkować będzie powstaniem niedomogi statyczno-lokomocyjnej prawej kończyny dolnej.

Powód od dnia wypadku wymaga opieki i pomocy ze strony innych osób. W okresie hospitalizacji stałą opiekę nad powodem sprawował personel szpitalny. Następnie opiekę sprawowała żona powoda, w czym pomagała jej córka. Obecnie ciężar sprawowania opieki nad powodem oraz udzielania powodowi pomocy w poszczególnych aspektach życia codziennego spoczywa przede wszystkim na żonie powoda, której wsparcia udziela także córka.

Powód nadal odczuwa dolegliwości bólowe o różnym natężeniu i lokalizacji, spowodowane obrażeniami jakich doznał w trakcie zdarzenia drogowego. Bóle stanowią dla powoda uciążliwość, utrudniają jego aktywności życiowe.

Wypadek wpłynął na zmianę dotychczasowego życia powoda oraz jego psychikę. Sąd przytoczył przy tym przejawy dotychczasowej aktywności życiowej B. O. (1) i wskazał, że na skutek zdarzenia utracił on zdolności do wykonywania prac w gospodarstwie

Pismem z 5 września 2016 r. powód zgłosił pozwanemu roszczenie o zapłatę kwoty 100.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w związku z wypadkiem z dnia 30 czerwca 2016 r. Pozwany (...) S. A. w toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego decyzją z dnia 4 października 2016 r. przyznał na rzecz powoda kwotę 25.000,00 zł. tytułem zadośćuczynienia.

Powyższe ustalenia doprowadziły Sąd Okręgowy do przekonania o słuszności żądań powoda co do zasady. Nie była sporna odpowiedzialność pozwanego ubezpieczyciela za skutki wypadku. Sąd przywołał treść art. 445 § 1 k.c. dotyczącego należnego poszkodowanemu w wypadku zadośćuczynienia oraz poglądy doktryny i orzecznictwa dotycząc kryteriów ustalania wysokości należnego zadośćuczynienia.

Zdaniem Sądu przyznane przez ubezpieczyciela zadośćuczynienie w kwocie 25 000 zł nie rekompensowało w pełni doznanej przez powoda krzywdy i cierpienia. Po odwołaniu się do kryteriów ustalenia wysokości zadośćuczynienia Sąd uznał, iż odpowiednią sumą z tego tytułu jest kwota 130 000 zł. Z uwagi na wypłacone przez stronę pozwaną zadośćuczynienie, przyznana przez Sąd kwota wyniosła więc 105 000 zł.

O odsetkach ustawowych Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 kc i art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

W pozostałej części Sąd oddalił powództwo jako wygórowane.

Na podstawie art. 189 k.p.c. Sąd I instancji ustalił, że pozwany ponosi odpowiedzialność za szkody, które mogą powstać u powoda w przyszłości a które pozostają w związku z przedmiotowym wypadkiem samochodowym. Przyjął, iż powód posiada interes prawny w takim żądaniu ustalenia. Zebrany materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia, że po wydaniu wyroku mogą ujawnić się kolejne skutki wypadku, gdyż powód nadal pozostaje w leczeniu, nie odzyskał pełnej sprawności, a rokowania na przyszłość co do stanu jego zdrowia nie są korzystne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. poprzez ich stosunkowe rozdzielanie między stronami stosownie do wyniku postępowania, przyjmując że powód wygrał sprawę w 81%, natomiast pozwany w 19%. Uwzględniając wynik sprawy Sąd w pkt. IV wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.132,03 złotych tytułem kosztów procesu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł w pkt V. na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 u.k.s.c.

Z uwagi na charakter sprawy, sytuację zdrowotną i życiową powoda Sąd Okręgowy w pkt. VI wyroku odstąpił od obciążania powoda kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa w rozszerzonej części.

Apelację od wyroku wniosły obie strony.

Powód zaskarżając wyrok w części tj. w zakresie pkt I, III, IV i V. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 445 § 1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe przyjęcie, że odpowiednią w okolicznościach sprawy sumę zadośćuczynienia stanowi kwota 130 000 zł, podczas gdy sumą spełniającą kryterium odpowiedniości jest kwota 155 000 zł;
- naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. poprzez błędne rozliczenie kosztów procesu i częściowe obciążenie nimi powoda.

Apelujący wniosł o zmianę pkt I wyroku poprzez zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 130 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie; uchylenie pkt III wyroku; zmianę pkt IV poprzez zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego w całości; zmianę pkt V poprzez obciążenie pozwanej w całości nieuiszczonymi kosztami sądowymi oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o odrzucenie apelacji w zakresie jakim powód zaskarżył pkt I wyroku, oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Strona pozwana, zaskarżając wyrok w części tj. w zakresie pkt I w części zasądzonej od pozwanej na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 75 0000 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 4 października 2016 r., zarzuciła:

- naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez uznanie, że pozwany pozostaje w zwłoce z zapłatą zadośćuczynienia w wysokości 75 000 zł od dnia 1 stycznia 2016 r., podczas gdy powód zgłosił pozwanemu szkodę w dniu 5 września 2016 r. a zatem pozwany pozostaje w zwłoce dopiero od dnia 5 października 2016 r. z zapłatą kwoty 75 000 zł;
- naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 321 § 1 k.p.c. poprzez wyrokowanie ponad żądanie tj. zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 75 000 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, podczas gdy żądanie określone w pozwie dotyczyło zasądzenia zadośćuczynienia w wysokości 80 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 5 października 2016 r. do dnia zapłaty.

Pozwana wniosła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i umorzenie postępowania w zakresie w jakim Sąd zasądził od strony pozwanej rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 75 0000 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 4 października 2016 r., ewentualnie zmianę i zasądzenie w pkt I wyroku odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 75 000 zł od dnia 5 października 2016 r. do dnia zapłaty. Domagała się również zasądzenia od powoda na jej rzecz kosztów procesu za II instancję.

W odpowiedzi na apelację strony pozwanej powód wniosł o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej w pkt I wiersz 4 wyroku w ten sposób, że w miejsce słów: „od dnia 1 stycznia 2016 r.” wpisać słowa: „od dnia 5 października 2016 r.”, ewentualnie zmianę wyroku zgodnie z żądaniem apelacji pozwanej oraz zniesienie kosztów postępowania odwoławczego.

W toku postępowania apelacyjnego, w dniu (...) r., powód B. O. (1) zmarł. Do sprawy w jego miejsce, w charakterze powodów, wstąpili jego następcy prawni: J. O., A. P., R. O. i Ł. O..

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powodów nie była zasadna i podlegała oddaleniu, zaś apelacja strony pozwanej zasługiwała na uwzględnieniu.

Sąd Apelacyjny podziela dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, znajdującą podstawę w dyrektywach oceny dowodów zawartych w treści art. 233 § 1 k.p.c. W konsekwencji ustalony stan faktyczny przyjmuje za własny. Zauważyć przy tym należy, że żadna ze stron nie podnosiła zarzutów dotyczących dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń stanu faktycznego.

Należało zgodzić się również z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną prawną roszczeń powoda B. O. (1), w szczególności dotyczących zasądzonego zadośćuczynienia, z wyjątkiem części dotyczącej roszczenia odsetkowego od kwoty 75 000 zł od dnia 1 stycznia 2016 do 4 października 2016 r. - o czym w dalszej części uzasadnienia.

Nie zasługiwał zatem na uwzględnienie zarzut dotyczący naruszenia przepisu art. 445 § 1 k.c. poprzez przyznanie powodowi B. O. (1) nieodpowiedniej, zaniżonej kwoty zadośćuczynienia za doznane na skutek wypadku cierpienia i krzywdę.

Należy wskazać, że dla określenia wysokości zadośćuczynienia dochodzonego w oparciu o przepis art. 445 k.c. decydujące znaczenie ma rozmiar krzywdy jakiego doznała osoba poszkodowana czynem niedozwolonym, który jest ustalony w oparciu kryteria wskazujące na ogół cierpienie poszkodowanego i głębokość doznanej krzywdy, a nie procentowe określenie wysokości uszczerbku na zdrowiu. Ocena rozmiaru krzywdy stanowi kategorię prawną i wiąże się z zastosowaniem prawa materialnego. Przywołana regulacja wskazuje, że wysokość przyznanego zadośćuczynienia powinna być „odpowiednia”. W tym ujęciu istotne jest rozważenie wszystkich okoliczności danego przypadku i dokonanie oceny pod kątem rozmiaru krzywdy jakiej doznał poszkodowany, jak też wymiaru zadośćuczynienia, które winno być "odpowiednie", co oznacza pozostawienie tej kwestii sędziowskiemu uznaniu. Możliwość korygowania przez Sąd II instancji zasądzonego zadośćuczynienia zachodzi jedynie, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, tj. albo rażąco wygórowane, albo rażąco niskie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 18 listopada 2004 r. I CK 219/04). Kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jako sposobu naprawienia szkody niemajątkowej, powoduje, że jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Sąd I instancji właściwie wskazał na ugruntowane w orzecznictwie stanowisko, iż na rozmiar krzywdy mają zaś wpływ m.in.: rodzaj, charakter, intensywność i czas trwania cierpienia fizycznych i psychicznych, stopień trwałego kalectwa, rokowania na przyszłość, negatywne zmiany w psychice wywołane chorobą, utrata szans na normalne życie i rozwój zainteresowań, poczucie bezradności i nieprzydatności społecznej, a także wiek poszkodowanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r. sygn. akt III CSK 69/13).

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie sposób podzielić zarzutów apelacji strony powodowej, iż zachodzi rażąca dysproporcja pomiędzy przyznaną w zaskarżonym wyroku powodowi kwotą zadośćuczynienia, a rzeczywistą krzywdą zarówno fizyczną jak i psychiczną jakiej doznał B. O. (1) na skutek wypadku z 30 czerwca 2016 r. Przyznaną kwotę 130 000 zł tytułem zadośćuczynienia należało uznać za współmierną w stosunku do całokształtu zdarzenia i jego skutków dla powoda.

Powód w apelacji nadmierną wagę przypisuje kryterium związanemu z doznaniem uszczerbkiem na zdrowiu i w sposób czysto matematyczny odnosi się do należnej kwoty wyliczanej w podobnych sprawach za 1% uszczerbku. Tymczasem procentowo określony uszczerbek na zdrowiu poszkodowanego służy tylko jako środek pomocniczy i nie może być prostym, mechanicznie stosowanym miernikiem przyznanej kwoty tytułem zadośćuczynienia (por. wyrok tut. Sądu Apelacyjnego z dnia 26 lutego 2020 r., sygn. akt I ACa 360/19, LEX nr 3036476). Ponadto kwoty przyznawane w innych sprawach z tytułu zadośćuczynienia za cierpienia po wypadku mogą nadto stanowić jedynie funkcję pomocniczą, orientacyjną lecz nie stanowią wyznacznika należnego zadośćuczynienia z uwagi na konieczność oceny rozmiaru krzywdy w sposób zindywidualizowany, odnoszący się do konkretnego poszkodowanego. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji wskazał i właściwie zastosował wszystkie kryteria ustalania wysokości zadośćuczynienia, odnosząc się do znacznych rozmiarów cierpienia fizycznych i psychicznych, których powód doznał na skutek wypadku i jego następstw, zarówno obecnych jak i przyszłych. Uwzględnił, że na skutek wypadku powód doznał licznych i poważnych uszkodzeń ciała, konieczne było jego leczenie operacyjne i hospitalizacja. Ze zdrowego, aktywnego mężczyzny, powód stał się osobą niesprawną, musi poruszać się o balkoniku i wymaga pomocy osób bliskich w zwykłych

czynnościach życia codziennego. Cierpienia po wypadku i w późniejszym czasie, związane z leczeniem i usprawnieniem były duże. Życie powoda uległo znacznej zmianie, nie jest w stanie angażować się we wszystkie te czynności czy aktywności co przed wypadkiem, wraz z żoną musieli zrezygnować z prowadzenia gospodarstwa rolnego. Również zdrowie psychiczne powoda uległo pogorszeniu, miał myśli samobójcze, był zrezygnowany. Ponadto Sąd Okręgowy wskazał na niepomyślne rokowania na przyszłość, konieczność dalszego leczenia operacyjnego. Uwzględnił w sposób należy również doznane przez powoda na skutek wypadku obrażenia ciała i uszczerbek na zdrowiu który jest wysoki, bowiem wynosi aż 78%. Jedynie przyjęcie rażącego zaniżenia kwoty zadośćuczynienia lub nieuwzględnienie przez Sąd I instancji w sposób właściwy kryteriów ustalania należnego zadośćuczynienia pozwalałoby sądowi odwoławczemu na weryfikację i zmianę zasądzonego zadośćuczynienia. Taka sytuacja nie ma miejsca w niniejszej sprawie i przyznana na rzecz powoda kwota zadośćuczynienia wynosząca 130 000 zł była odpowiednia.

Na uwzględnienie zasługiwał jednakże zarzut apelacji strony pozwanej dotyczący orzeczenia ponad żądanie w zakresie w którym Sąd I instancji w pkt I. wyroku zasądził od pozwanego ubezpieczyciela na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 75 000 zł liczone od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Jak stanowi art. 321 § 1 k.p.c. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Należy zgodzić się z poglądem Sądu Apelacyjnego w Warszawie (wyrok z dnia 5 kwietnia 2019 r., sygn. akt VI ACa 1681/17 LEX nr 2695048), że wyrażony w art. 321 § 1 k.p.c. zakaz orzekania ponad żądanie jest przejawem zasad dyspozycyjności i kontrydiktoryjności. Oznacza, że o treści wyroku zarówno w sensie pozytywnym, jak i negatywnym decyduje żądanie strony.

Tymczasem powód w żądaniu pozwu (k. 2) domagał się zasądzenia od strony pozwanej na swoją rzecz kwoty (pierwotnie) 80 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 5 października 2016 r. do dnia zapłaty. W piśmie rozszerzającym żądanie pozwu (k. 145) do kwoty 130 000 zł również wskazywał na datę zasądzenia odsetek od kwoty 80 000 zł liczoną od 5 października 2016 r. do dnia zapłaty. Zatem zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 75 000 zł od daty wcześniejszej niż żądał powód tj. od dnia 1 stycznia 2016 r. należało uznać za orzeczenie ponad żądanie pozwu. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku sam dostrzegł własny błąd, wskazując że odsetki od dnia 1 stycznia 2016 r. zostały zasądzone omyłkowo, bowiem pozwany pozostawał w zwłoce od 5 października 2016 r. i ta właśnie data winna być właściwą do zasądzenia odsetek. Również powód w odpowiedzi na apelację strony pozwanej podzielił jej zarzut co do nieprawidłowego wskazania daty naliczania odsetek.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. orzekł jak w pkt 1 sentencji uchylając wyrok w części zasądzonych w pkt I ustawowych odsetek za opóźnienie od kwoty 75 000 zł za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 4 października 2016 r. i w tym zakresie postępowanie umorzył.

Apelacja powodów podlegała oddaleniu o czym Sąd Apelacyjny orzekł w pkt 2 na podstawie art. 385 k.p.c.

Skoro apelacja strony pozwanej została uwzględniona w całości, zaś apelacja powodów uległa oddaleniu, to o kosztach postępowania apelacyjnego należało orzec na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. Jednakże zdaniem Sądu Apelacyjnego charakter niniejszej sprawy, sytuacja życiowa powodów będących następcami zmarłego poszkodowanego w wypadku B. O. (1) wskazywały na podstawy zastosowania art. 102 k.p.c. Względy słusznościowe uzasadniały odstąpienie od rozliczenia kosztów postępowania apelacyjnego według zasady odpowiedzialności za wynik sprawy. Zatem w pkt 3 sentencji Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. nie obciążył powodów kosztami postępowania apelacyjnego.

SSA Barbara Baran SSA Paweł Rygiel SSA Anna Kowacz-Braun